

HILDUR

SATU RÄMÖ

SEVERSKÝ DETEKTIVNÍ ROMÁN
S NÁDECHEM ISLANDSKÉ MYSTIKY

HILDUR

HILDUR

SATU RÄMÖ

Překlad
Martin Mokřý

Harper
Collins

Český název: Hildur
Název finského originálu: Hildur
Autor: Satu Rämö
Překlad: Martin Mokřý
První vydání: Werner Söderström Ltd (WSOY), Helsinky, 2022
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© Satu Rämö, 2022

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

F I This work has been published with the financial support
of FILI – Finnish Literature Exchange.

L I Tato publikace vyšla s finanční podporou FILI – Finnish
Literature Exchange.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho
části v jakémkoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC,
New York, USA.

Poprvé vydáno ve finštině pod originálním názvem Hildur nakladatelstvím
Werner Söderström Ltd (WSOY), Helsinky. V českém jazyce vydáno na
základě dohody s Bonnier Rights Finland a literární agenturou Kristin
Olson.

Tato kniha je fiktivní dílo. Jména, postavy, místa a události jsou buďto
výsledkem autorovy představivosti, nebo je autor použil ve smyšleném
kontextu a nelze je považovat za skutečné. Jakákoli podobnost s existujícími
osobami, živými i zemřelými, skutečnými událostmi, místy a organizacemi je
zcela náhodná.

HarperCollins je registrovaná ochranná známka společnosti HarperCollins
Publishers, LLC. Název ani značka nesmí být použity bez souhlasu
vlastníka.

Grafika původní obálky: © Simon Lilholt / imperiet.dk

Ilustrace na obálce: Dave Wall / Arcangel Images

Foto autora: © Björgvin Hilmarsson

Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

Sazba: Studio EDITIO

ISBN: 978-83-291-1085-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1086-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1087-7 (PDF)

Maminko v ohradě, v ohradě
nebuď smutná;
já ti půjčím své hadříky.
V nich můžeš jít tancovat,
tancovat v nich.

STARÁ ISLANDSKÁ LIDOVÁ PÍSEŇ
(přeložil Martin Mokřý)

KDYSI

KAPITOLA 1

Léto 1550, Mosfellsheiði

Sleipnir přidal do kroku tak, že mu hustá hnědá hříva začala divoce vlát ze strany na stranu. Z úst se mu valila pěna a v černých očích se blýskalo nadšení z pohybu.

Haraldur sedící na hřbetě hbitého hřebce se zhluboka nadechl chladného vzduchu končícího léta. Pravačkou svíral otěže. Levá ruka třímala provaz uvázaný k ohlávkám dvou náhradních koní běžících vedle sebe. Nůž u pasu se mu otíral o pravé stehno v rytmu Sleipnirova töltu¹.

Haraldur procedil hustými zrzavými vousy nízké a protáhlé óóó. Chtěl tím zvíře uklidnit, ale jeho zápal pro běh nedokázala zkrotit ani únava.

Dobrý kůň chce pro svého jezdce to nejlepší. Touží mu ukázat, co v něm je. Haraldur však nechtěl svého nejlepšího koně úplně vyčerpat, protože na ně ještě čekalo dlouhé stoupání vrchoviny Mosfellsheiði.

Muž strávil v sedle už tři dlouhé dny. Vyrazil na jih se třemi koňmi ze svého domu na pobřeží Fellströndu v Breiðafjörðuru čili Širokém fjordu na západě Islandu. Vážil dlouhou cestu, aby varoval přítele. Doneslo se mu totiž, že se skupina zabijáků ze znesvářeného rodu chystá připravit o život Njállo, který patřil mezi nejzámožnější sedláky

¹ Tölt je pomalejší čtyřdobý mimochod, typický pro islandské koně [pozn. red.]

jižního Islandu a těšil se značnému vlivu. Peníze a moc přitahují nepřátele, kteří hledají způsoby, jak si přivlastnit kousek cizího bohatství.

Njáll a Haraldur se znali a přátelili už od dětství, protože jejich matky byly sestry. Haraldur vyrazil na cestu hned, jak se doslechl o nebezpečí.

Večerní slunce dodalo krajině oranžový nádech. Ve vzduchu se vznášela vůně podzimu. Ptáci už neštěbetali jako při letních námluvách a dříve zelená tráva na loukách pomalu získávala světle hnědý odstín. Chvilí před západem slunce dorazil k poslední zastávce svého putování – k *saluhúsu* čili hostinci na Mosfellsheiði.

Zastavil před nevysokou chatrčí z rašeliny a sesedl z koně. Dal zvířatům vodu a nasměroval je do kamenné ohrady, aby si tam odpočinula.

Otevřel dveře hostince a vstoupil do nízké potmělé před síně. Chtěl se na noc trochu natáhnout. Brzy ráno bude pokračovat v cestě. K Njállově usedlosti na břehu široké a mohutné řeky Ölfusá zbýval ještě půlden jízdy.

„Jeden muž a tři koně na jednu noc. Najde se tu místo?“ zabručel přes plnovous a přešlápl z nohy na nohu. Čelist měl širokou a tvář mu rámovaly dlouhé zrzavé vlasy.

V centrální chodbě chatrče se objevila mladá žena v šedé vlněné sukni a s olejovou lampou v ruce. Tlumená záře plamene prohlubovala zelenou barvu jejích očí.

„Spí se támhle vzadu. Platí se ráno a žádné vylomeniny,“ odvětila a rychlým pohybem hlavou ukázala za sebe.

Uně táhlo na třicet a pocházela z jihu. V zimě pracovala jako děvečka na statku v sousedním fjordu. Přes léto se

starala o hosty v útočišti pro pocestné, které patřilo hospodáři. Na noc se tu zastavoval každý, kdo cestoval mezi západní a jižní částí ostrova.

Una si dlouho prohlížela pohledného muže stojícího na zápraží. Značně déle než se člověk obvykle na hosta dívá.

„Máte hlad? Můžu se podívat, jestli v kuchyni něco nenajdu,“ dodala.

Rozdělili se o kousek tresky a nalámali si chleba z mořských řas. Haraldur jí vyprávěl o svých koních a ovčí farmě v Širokém fjordu, ve kterém je tolik ostrovů, že je nikdo nedokáže spočítat. Una mu zase pověděla, že je zručná při stříhání ovcí.

Obyčejně si nepouštěla neznámé pocestné k sobě do postele, ale protentokrát se rozhodla udělat výjimku. Haraldur se jí zdál jiný. Zvláštní. Mluvil s ní jako se sobě rovnou. Ptal se na její názor, poslouchal bez přerušování a povídal jí o obyčejných záležitostech ze svého života.

Když se ráno chystal na cestu, zeptal se jí, co by řekla na to, kdyby ji vzal s sebou, až tudy pojede nazpátek.

„Jestli nepřijedeš moc pozdě, možná bych i jela,“ opáčila. Jakmile vyrazil, začala si zaplétat vlasy. Ranní paprsky letního slunce svítily úzkým oknem do útrob drnové chatrče. Vypadalo to, jako by proud světla roztínil místnost vedví. Usadila se tak, aby na ni dopadalo slunce a užívala si teplo, které se jí díky němu začalo rozlévat po tváři.

Haraldur stihl dorazit k řece Ölfusá před najatými hrdlořezy. Njáll měl z návštěvy bratrance radost a své opětovné shledání slavili dlouho do noci. Hospodář pak najal pár statných pomocníků od souseda, kteří zrovna neměli co na práci, aby ve dne v noci stáli na stráž. Když se Haraldur hotovil k návratu domů, daroval mu Njáll jako výraz díky malý kožený měšec plný stříbra a měděných mincí nazývaných *klippingy*.

Ty mu cinkaly v brašně, když po dvou dnech vyrazil se svými koňmi nazpátek k hostinci.

Una si sbalila to málo, co měla, vyšvihla se na Haraldovu mladou klisnu a vydala se s pohledným mužem na západ, do Širokého fjordu s nespočetnými ostrovy.

Bylo by lépe, kdyby se ti dva nikdy nebyli setkali, ale stalo se tak. A měli spolu neobyčejně hodně dětí.

KAPITOLA 2

Listopad 1994, Ísafjörður

Zokna obývacího pokoje bylo vidět, jak si vítr na zahradě pohrává se sněhem. Chumelenice nabírala na síle. Lóino břicho bylo na omak měkké a hřejivé. Tenoučké jako hedvábný papír, pomyslela si Björk, když klidnými pohyby hladila ospalé zvířátko. Kočka tiše předla. Venku projížděl sněžný pluh a jeho blikající výstražný majáček na střeše vrhl do obýváku pruh oranžovo-žlutého světla. Velké vozidlo čistilo silnici od sněhu a na sousedním prázdném pozemku z něj vytvářelo pořádné kupy. Rachot stroje rozechvívající zemi se nesl až dovnitř. Kočka procitla a protáhla si přední tlapky zapřením o pohovku potaženou manšestrem, otevřela oči s úzkými zorničkami co možná nejméně a spokojeně si prohlédla svou malou pečovatelku.

Björk bylo líto, že nemůže dostat vlastní kočičku. Máminka měla totiž alergii. Ani pes nepřicházel v úvahu. Chovali koně, ale ti pořád jen chodili venku a člověk si s nimi nemohl takhle hrát na gauči v obýváku.

Přijala s nadšením, když ji a její sestru Rósu poprosil mámin starý známý Jón, aby mu jeho mazlíčka pohlídaly. Musel odjet do Reykjavíku, aby si pořídil brýle, protože v regionu Vestfirðir – Západních fjardech – neměli vlastního očního lékaře ani obchod s optikou. Šestihodinová cesta na jih a pár nocí někde v levném hotelu na okraji hlavního

města by nebylo nic pro postarší Lóu. Špatně totiž snášela cestování v přepravce na zadním sedadle a v autě pokaždé zvracela.

Holčičky za ní zamířily rovnou ze školy. Daly jí pár tresčích jazyků a do odměrky nabraly decilitr granulí. Lóa uměla používat kočičí dvířka ve vstupních dveřích. Chodila do domu a ven podle chuti a venku také vykonávala potřebu.

Björk se od spící kočky nemohla odtrhnout. Byla tak měkoučká a hřejivá.

„Už fakt musíme jít. Autobus jede za chvíli,“ popoháněla Rósa mladší sestru.

„Ještě chvílinku si ji podrbu. Lóince se to tak líbí. Koukni, jak mi tlačí hlavu do klína. Čičící.“

Osmiletá Rósa přešlapovala v předsíni, přes rameno batůžek s motivem My Little Pony. Školní autobus domů na druhou stranu kopce vyráží od školy za pět minut a Rósa věděla, že řidič na opozdilce čekat nebude. Björk navštěvovala první třídu a neměla ještě úplně pojem o čase. Pět nebo patnáct minut pro ni bylo jedno a to samé. Rósa chodila už do třetí.

Jón našťestí bydlel hned vedle školy. Maminka říkala, že Jón vlastní ještě druhý domek – starou letní chalupu o něco dál na venkově. I Lóa to tam měla raději, protože tam mohla běhat po loukách beze strachu před projíždějícími auty.

„Tak já teda jdu. Zůstaň si tady, když nechceš domů,“ oznámila Rósa a obrátila se ke dveřím. „Máma dneska slíbila něco usmažit, vzpomínáš?“ snažila se sestřičku nalákat na domácí *lummury*, islandské lívanečky.

Björk je zbožňovala. Takové maličké, ale pěkně tlusté placičky osmažené na pánvi, které se podávaly se sirupem a rebarborovou marmeládou. Její zamilované jídlo. A maminka je navíc vždycky dělala ve tvaru kytiček nebo srdíček.

Björk se pomalu zvedla z pohovky a naposledy kočku pohladila.

„No dobře. Tak jdeme. Ještě se rychle skočím vyčůrat.“

Rósa za sebou zavřela vchodové dveře a ujistila se, že správně zaklaply, protože jinak by je mohl silnější vítr rozrazit a dovnitř by navál sních.

Brodily se závějemí na dvorku. Za poslední dva dny napadalo přinejmenším půl metru sněhu. Chvilí s údivem pozorovaly tvary navátých hromad a plánovaly, jak půjdou sáňkovat na kopec za domem.

Jakmile s botami plnými sněhu vstoupily na silnici, prosvištěl kolem nich bílý školní autobus. Rósa se za ním rozběhla a máváním se snažila přimět řidiče, aby zastavil, avšak bezvýsledně. Řidič ji buď neviděl nebo mu to bylo jedno.

„Ale my se přece musíme dostat domů. Co budeme dělat?“ zeptala se bázlivě Björk. „Já mám v botách sních. Maminka říká, že když budu chodit venku s mokrýma nohama, dostanu rýmu,“ strachovala se. Do očí se jí draly slzy a změnily jí hlas.

Zdálo se, že Rósa přemýšlí. Škola už bude zavřená. Všechny ostatní děti šly domů nebo je někdo vyzvedl. Autobus ujel. Maminka touhle dobou krmí venku koně a bude tam ještě nejmíň hodinu. Táta je na moři. Rybářská loď se vrátí do domovského přístavu až o víkend.

„Co kdybychom šli k někomu, kdo bydlí poblíž?“ navrhl Björk.

„Mamka přece nemá ráda, když sem pro nás musí jet,“ připomněla jí Rósa.

Björk napadla ještě jiná možnost.

„A co třeba... co kdybychom šly prostě pěšky?“

Věděla, že chodit domů po svých mají zakázáno. Mohly by zabloudit ve vánici a zbrusu nový tunel ještě nebyl otevřený. Podle projektu navíc ani neměl sloužit chodcům.

Tunel pod horou mezi dvěma sousedními vesnicemi se stavěl posledních pár let. Dílo dlouhé několik kilometrů mělo z cesty udělat rychlejší a bezpečnější spojení. Už brzy nebude třeba používat strmou horskou silnici plnou zatáček, po níž bývalo zvláště v zimě nebezpečné jezdit.

„Nesmíme přes tunel. A navíc ani není hotový,“ opáčila Rósa polekaně.

„Já jsem slyšela, jak máma říká tátovi, že se už dostali skrz. Takže tam cesta určitě je,“ namítla Björk se sebejistotou šestiletého dítěte a podívala se sestře přímo do očí.

„No... domů se přece dostat musíme. Když tunel ještě není otevřený, nebudou tam ani auta,“ přemítala Rósa.

„No ale v tunelu je tma a já se tmy bojím,“ obrátila na jednu Björk. Znenadání ji popadl strach.

„Půjdeme pěkně pomaličku, hezky za sebou,“ snažila se jí sestra dodat odvalu, „povedu tě celou dobu za ruku a nepustím tě, dokud nedorazíme domů. Budeme se držet kraje silnice. Mysli na ty lívanečky.“

Mladší sestřička pookřála a vzala Rósu za ruku. Vydaly se směrem k tunelu.

Šly po krajnici asfaltky k doširoka otevřené tlamě v horské stěně. Začalo znovu sněžit. Odpolední světlo zesláblo a rychle se stmívalo. Za chvíli bude venku stejná tma jako v tunelu.

„Vevnitř naštěstí nebude sněžit. Pojd', jdeme,“ pobídla Rósa sestru.

Rósa s Björk vešly ruku v ruce do černočerné tmy. Poslední, co z nich bylo vidět, byl červený batůžek s obrázkem poníka. Poté se po nich slehla zem.

TEĎ

KAPITOLA 1

Říjen 2019, Ísafjörður

Moře tiše vzdychalo. Vlny přicházely zdaleka, až od Grónska. Bouře v Grónském moři se vždycky za pár dní projevila vlněním, které se opíralo do rozbrázděného pobřeží severozápadní části Islandu. Voda se při nárazu na kamenité pláže měnila v bílou pěnu. Vodní tříšť zkrápěla ústí jeskyní vzniklých před dávnými časy při sopečných erupcích.

Každý se musí čas od času dotknout základů, na nichž stojí jeho život. Policejní vyšetřovatele Hildur Rúnarsdóttir se to dařilo při surfování. Moře je nestálé a jeho pohyby nemůže nikdo dopodrobna předpovědět. Ve vodě vždy zůstávají temná a chladná místa. Taková, o kterých se v předpovědích nemluví a před kterými je třeba mít se na pozoru. Nebezpečí Hildur fascinovalo. Pohyb v oné studené sféře představoval její způsob života.

Hildur si svázala cop sahající do pŕlky zad do těsného drdolu, aby jí neoprenová kapuce seděla pevně na hlavě.

Odhadovala teplotu vody na pět stupňů. Nanejvýš šest. Celotělový neoprenový oděv patřil k nejsilnějším na trhu. Nohavice a rukávy měl dlouhé, ale látka na nich byla tenčí, protože končetiny potřebovaly větší svobodu pohybu.

Při surfování v ledové vodě navíc používala speciální rukavice a boty.

Černý oblek jí padl jako druhá kůže. Pokud by zůstal příliš volný, pustil by dovnitř zbytečně moc vody a tělo by mohlo snáze prochladnout. Nadmíru těsné oblečení by zase znesnadňovalo pohyb. Na prkně musí být člověk mrštný.

Zpoza potrhaných mraků se linulo šedivé říjnové světlo. V zimě slunce do městečka nezasvítí vůbec. Okolní hory jej přes sebe nepustí od listopadu až do února. Právě teď se blížil ten čas, kdy slunce zmizí, aby se zase vrátilo až začátkem jara.

Vzala zelený surf pod paži a vstoupila do vody. Neoprenová obuv měla tvrdou gumovou podrážku, přesto však pod nohama cítila ostré hrany sopečného kamení. Po pár opatrných krocích si lehla na prkno a začala pádlovat rukama směrem na otevřené moře. Svalnaté paže rytmicky prorážely mořskou hladinu a dech se jí začal zrychlovat.

Na moři se člověk může dostat jen tak daleko, jak mu to jeho vůle dovolí. Dnes se chtěla vydat co možná nejdál. Vlny byly nízké, ale dlouhé. Typické pozůstatky grónské bouře. Zabírání proti nim ji stálo hodně sil. Přesně proto tento pohyb milovala. Když spotřebovávala fyzickou energii, jako by si naopak dobíjela baterky její mysl.

Prkno se dralo vpřed a Hildur začala funět. Všimla si, že nad ní poletuje krkavec s peřím černým jako noc. Rychle si ho prohlédla. V tu ránu ji moře chňaplo do svých spárů. Stačil jen jediný nádech se zvednutou hlavou a hlt mořské vody si našel cestu do úst, což mělo za následek těžký záchvat kašle.

Zhruba po sto metrech pádlování se otočila a čekala na další vlnu, které by se mohla zmocnit. Na pláži neviděla ani živáčka. V městečku s pár tisíci obyvatel se moc dalších surfařů nenašlo. Dnes moře patřilo jen jí.

Přibližně za hodinu už kráčela se surfem v podpaží ke špičce mysu Arnarnes, kde ráno nechala své velké terénní auto s pohonem všech čtyř kol. Surfování jí opět pomohlo se na chvíli od všeho odpoutat. Během rána totiž pocítila silný nával úzkosti. Teď to na ni nedoléhalo tak těžce jako po probuzení, avšak tušila, že ji brzy čekají špatné zprávy.

Hildur vedla oddělení islandské policie zaměřené na pátrání po pohřešovaných dětech a zároveň působila jako kriminalistka v ísafjörðurském policejním obvodu. Jediná vyšetřovatelka v regionu Západní fjordy.

Když se přiblížila k autu, uslyšela zvonění telefonu. Sundala si těsné surfařské rukavice, otevřela dveře a popadla mobil blikající na sedadle.

„Hildur,“ řekla zadýchaně. Otřela si z čela slanou vodu a jednou rukou si stáhla tlustou neoprenovou kapuci.

Sháněla ji její nadřízená, Elísabet Baldursdóttir neboli Beta. Volala kvůli neodkladné záležitosti. Hildur telefonát nepřekvapil.

„Budu tam. Už jsem na cestě. Jenom se doma rychle převleču.“

Většina lidí se těšila na to, co je čeká, ale Hildur to připadalo zvláštní. Podle ní bylo mnohem lepší neočekávat nic. Pak se věci prostě děly a všední život plynul bezpečně dál. Kdykoli se v ní zrodil pocit očekávání, předznamenávalo to něco zlého a nepříjemného.

Její předtuchy však nebývaly vždycky jen negativní. Jako dítě se dokázala těšit i z dobrých věcí. Radovala se z Vánoc, narozenin spolužáků, víkendových dlouhých vyjížděk na koni či prvního sněhu koncem podzimu. Když se pak všechno změnilo, zmizela i schopnost se z něčeho radovat.

Hodila pod sebe tlustý ručník a usedla na kožené sedadlo. Nastartovala, přidala plyn a se skřípáním pneumatik vyrazila do centra Ísafjörðuru, kde se nacházel její byt i pracoviště.

KAPITOLA 2

Kostkovaný potah křesla připadal chlapci na dotek drsný. Podlahu obývacího pokoje pokrýval špinavý světle hnědý vinylový koberec. Když na něj dopadly plastové podrážky jeho tenisek značky Vans, nepříjemně to zavržalo.

Pétur si stáhl vlněnou čepici hlouběji do čela a snažil se uklidnit tím, že upíral pohled na hranatou knihovničku z IKEA přimontovanou k protější stěně. Byl v ní chaos. Na neuspořádaných hromadách se tam válely role papírových utěrek, reklamní letáky a prázdné krabice od pizzy. Porcelánové kravičky a Laxnessův román *Salka Valka*. Zašlou lepkavou špínu pokrývala vrstva prachu.

Pétur pocítil hlad. Za posledních několik dní nesnědl víc než kelímek jahodového jogurtu, který po cestě ukradl na benzínce. Zrovna teď ale neměl na jídlo ani pomyšlení. Na to ho svírala až příliš velká nervozita.

Naštěstí mu zastavil mladý zastupující lékař a slíbil mu, že ho vezme až do Ísafjörðuru. Byl to nějaký Polák, který tu žil teprve chvíli a neuměl ještě islandsky. To ale Péturovi nevadilo, protože sám mluvil dobře anglicky. Nenaučil se to ve škole, vždyť nedokončil ani základku. Díky YouTube a diskusním serverům však získal docela obstojné jazykové schopnosti. Rozhovor s polským lékařem tak plynul bez obtíží. Pétur měl štěstí, že natrefil zrovna na cizince. Aspoň ho nikdo nepozná. Islandci mají bratrance a strejdy v každém zasraném fjordu, napadlo ho. Stopnout místního by s sebou neslo riziko.

Pétur se v křesle zavrtil a opatrně pohlédl k jídelnímu stolu uprostřed obýváku. U něj seděl Jón v červené flanelové košili, která mu těsně obepínala břicho, a nacıpával kotlík bongu marihuanou. Nasadil si brýle na čtení s prasklou obroučkou a posoudil výsledek svého snažení. Výrazné vrásky na zjizveném čele se mu ještě prohloubily, když se zadíval na dýmku.

„No to je dost. Dal sis na čas, co? Proč ti to tak trvalo?“ zeptal se chlapce a připevnil kotlík k dýmce. „Zklamal jsi mě,“ pokračoval a položil bong se zapalovačem na konfeřenční stolek, přímo před Pétura bloudícího zrakem kolem sebe, „ale to nic, hochu. Ty seš fajn kluk. Určitě spolu vymyslíme něco, co i mně zvedne náladu. Co ty na to?“

Jón se opět posadil, dal si ruce za hlavu a zhoupł se na židli. Prohlížel si teenagera v křesle a evidentně si situaci užíval. Jeho pichlavý pohled nakonec přiměl Pétura odpovédět.

„No jo. Z toho intru je sakra těžký se dostat. Ti, co tam pracujou, jsou strašně mazaný.“

„Ale my jsme našťestí mazanější, co?“ pousmál se spokojeně Jón a pokývl směrem k bongu. Pétur po něm okamžitě skočil.

Chlapec popadl dýmku, zkušeně si ji položil do klína, zapálil v kotlíku a začal s vervou nasávat kouř. Pokojem se rozléhalo bublání vody a Jónův stále hlasitější a hlasitější dech. Konečně, pomyslel si Pétur. Plíce se naplnily příjemně chladivým dýmem a tělem se rozlil klid. Přestaly ho svědit ruce.

„Jen to pořádně nasaj. Pěkně v klidu, hochu. Z toho je hnedka člověku líp, co?“

Jón zíral na mladíka, jak se činí s dýmkou. Pak si začal opatrně pomalými pohyby rozepínat opasek.

KAPITOLA 3

Hildur zastavila před policejní stanicí, zůstala ještě chvíli sedět a bubnovala prsty do volantu. Z okénka služební Škody Octavia měla výhled na parkoviště místního rychlého občerstvení. Sledovala muže v tenkém saku s vlasy ulíznutými dozadu, který nasedal do obzvlášť draze vypadajícího range roveru. Vozidlo mělo ozdobné kryty kol a registrační značku na přání. Hildur si nebyla jistá, o kterou řadu range roveru se jedná, ale tipovala, že za jeho cenu by si člověk mohl v Ísafjörðuru koupit dva dvoupokojové byty v řadovce a ještě by mu zbylo na pár zájezdů do zahraničí. Po chvíli černé auto splynulo s šedivou krajinou, muž v obleku za volantem se změnil v rozmazanou šmouhu a nakonec zcela zmizel z dohledu.

Zapnula stěrače. Začaly v několikasekundových intervalech líně přejíždět po čelním skle. Tak už se konečně rozpršelo. Čerstvý vítr od jihu, který slibovala předpověď, znamenal skoro pokaždé déšť, takže na jasné mrazivé dny si budou muset ještě počkat. Podzim v této části světa býval dlouhý a temný.

Pustila si rádio a čekala na šéfku. Policejní náčelnice Elísabet byla první nadřízená, kterou si Hildur opravdu oblíbila. Beta se do Ísafjörðuru přistěhovala před několika lety. Její manžel Óliver pracoval jako programátor a pocházel odsud z fjordu. Poté, co se jim narodila dvojčata, zatoužili po změně prostředí a přesunu na klidný venkov. Když se uvolnilo

místo policejního náčelníka, Beta se přihlásila do výběrového řízení a práci získala. Óliver pracoval na dálku pro jednu reykjavickou firmu a děti začaly chodit do místní školky.

Beta možná někdy brala práci příliš vážně, ale jinak Hildur její nadřazená připadala normální. Žádná zbytečná drama, žádné příliš blízké vztahy s lokálními papaláši. Hildur věděla, že Beta nechodí ani na pravidelná setkání Svobodných zednářů. Na druhou stranu, vlastně tam ani chodit nemohla, protože členy mohli být pouze muži. Při nástupu do služby dala Beta všem jasně najevo, že chce být vedoucí malého policejního obvodu a že ji soutěžení o vysoké posty v policejní organizaci hlavního města nezajímá. Přišla do Ísafjörðuru, aby se dostala blíže k lidem a mohla se věnovat úplně obyčejné policejní práci, být na vedoucí pozici.

Narozdíl od ní si Hildur tohle místo nevybrala, ale ono si vybralo ji. V těchhle odlehlých končinách se narodila.

Hornaté Západní fjordy se nacházely v severozápadní části Islandu. Daleko od měst, semaforů, bowlingových hal a mezinárodních letišť. Podle staré lidové pověsti se kdysi dva rozhněvaní trollové pokoušeli oblast zcela odtrhnout od zbytku pevniny. Chvilku před tím, než se jim dílo podařilo dokončit, však vyšlo slunce. Trollové totiž nesnášejí sluneční paprsky, a tak se proměnili v kámen. Region tudíž zůstal díky sedm kilometrů širokému hřbetu nadále součástí ostrova.

Dvě horské silnice plné zatáček a stoupání spojovaly oblast se zbytkem země, avšak provoz na nich býval velmi řídký. Západní fjordy zaujímaly pětinu rozlohy Islandu, ale bydlela tam méně než dvě procenta jeho obyvatel. Zhruba sedm tisíc dospělých a dětí. Rybáři, učitelé, řidiči kamionů, pracovníci v cestovním ruchu a nějaký ten policista.

Hildur se rozhlédla a povzdechla si. Déšť bubnoval do okének s čím dál větší razancí. Jestliže tady prší, prší

pořádně. Když fouká, vítr nemilosrdně sviští otevřenou krajinou a kvílí mezi fjordy. Island je odříznutý od zbytku světa. Tisíce kilometrů od Evropy i Spojených států. Osamělý ostrůvek pokrytý ledovci a vrstvami lávy uprostřed studeného moře. A v nejdlehlší části tohoto ostrova se někdo rozhodl založit osadu. Jak mohlo někoho vůbec napadnout se usadit takhle daleko od civilizace? Hildur klepala prsty o volant a snažila se rozpomenout.

První osadník se patrně jmenoval Helgi a pocházel z Norska. Zhruba před tisíciletím se tu poohlížel po neobydleném fjordu, kde by vybudoval domov pro svou rodinu. Přišel sem, shledal záliv obyvatelným a všiml si, jak na hladině u pobřeží se pohupuje harpuna na lov tuleňů. Proto Helgi místo pojmenoval Skutulsfjörður – Harpunový fjord – a vystavěl tu svůj dům. Později zde vyrostl kostel a obchodní přístav, kterému se začalo říkat Ísafjörður.

Hildur si Helgiho zapamatovala díky školnímu kurzu zabývajícímu se osídlováním Islandu. Staré příběhy a lidská minulost ji vždycky fascinovaly. První delší kniha, kterou sama přečetla, byl příběh psance Fjalla-Eyvindura neboli Eyvindura z hor, který v osmnáctém století přežíval v islandské divočině. Svazek našla v knihovničce rodičů a přečetla jej od začátku do konce už na prvním stupni základní školy. I nadále se dokázala na dlouhé hodiny ponořit do biografí či starých novinových článků o lidech, které znala. V létě při cestování po ostrově měla ve zvyku zastavovat se v každém regionálním muzeu, na které narazila, a trápit jeho zaměstnance štouravými dotazy. Minulost pro ni představovala jistotu, o kterou se mohla opřít.

Nakonec se pustila do studia historie na univerzitě. Narodila se v Západních fjordech a strávila tu dětství s rodiči a sestrami. Po rodinné tragédii se nastěhovala k tetě žijící

ve stejné obci. Po dokončení střední školy se sama vydala do Reykjavíku. Bydlela v malé garsonce v západní části centra. Dnes tato oblast patří k nejdražším ve městě. Ceny bytů v centru reykjavické aglomerace se vyšplhaly tak vysoko, že člověk s platem policisty neměl ve čtvrti, kde dříve bydlel jako student, co pohledávat.

Studium historie ji zpočátku naplňovalo. Po bakalářských zkouškách si však uvědomila, že ačkoli moc ráda analyzuje společenské změny a vliv historických událostí na současnost, akademická kariéra ji ani za mák nepřitahuje. Toužila po nějaké akci a větší aktivitě. Najednou ji víc lákaly upoceně tělocvičny a sjíždění mrazivých vln než přednáškové sály a status výzkumníka.

V surfování se našla díky svému tehdejšímu příteli. Vlny ji doslova a do písmene pohltily. Byla posedlá myšlenkou možnosti si moře ochočit. Zcela propadla představě, že může mít kousíček toho živlu ve své moci. Utíkala na pláž po přednáškách, o víkendech a v každý prázdninový den.

Okouzlení pohybem postupně převládalo nad univerzitním studiem. Jakmile začala chodit za školu, aby si mohla jít zacvičit, pochopila, že se mívá povoláním.

Jednoho léta se rozhodla podat si přihlášku na policejní akademii. Hned první den studií si byla jistá, že je na správném místě. Zamilovala si silného týmového ducha panujícího mezi posluchači a náročný fyzický trénink.

Po vystudování byla několik let zaměstnaná v okolí hlavního města a často spolupracovala s odborem sociálně-právní ochrany dětí. Pokud ve spojitosti s nějakým trestným činem figurovaly děti či mladiství, kteří se dostali do problémů, fungovala jako prostředník mezi policií, sociálními pracovníky a dětskými psychology. Když pomáhala dětem, cítila, že to, čemu se věnuje, je důležité. Snad se pokoušela

odčinit to, co se jí kdysi dávno v životě přihodilo. Napadlo ji, že kdyby to alespoň nezkusila, všechno by bylo ještě těžší než předtím.

Reykjavická jednotka pro pátrání po pohřešovaných dětech získala dodatečnou finanční podporu a padlo rozhodnutí zakládat podobné týmy i v ostatních samosprávných krajích Islandu. Když se policejní oddělení v Ísafjörðuru začalo poohlížet po někom, kdo by mohl část svého úvazku věnovat agendě spojené s hledanými dětmi, Hildur vycítila, že se jí naskytla neopakovatelná příležitost. Na to místo se přihlásila, získala ho a vrátila se do rodných končin se surfem na střeše auta. Už to pomalu bude deset let. Pohodové pracovní tempo na venkově jí připadalo skvělé a zvláštní radost pak měla z báječných surfařských podmínek.

Hildur procitla ze zamyšlení, když se s trhnutím otevřely dveře. Drobná a energická Beta dosedla na místo spolujezdce, zabouchla za sebou a zhluboka si povzdechla. Déšť jí narovnal kudrny, ale z takových věcí si nic nedělala.

„Tak co nového?“ zeptala se Hildur a počkala, až si šéfka zapne bezpečnostní pás.

„Jedem na Fjallavegur. Obě hlídky teď mají práci asi hodinu odsud. Vyřídíme to samy.“

Hildur přikývla a čekala na další podrobnosti.

„Volali z jihu z výchovného ústavu, že jim tam v noci vzal roha jakýsi Pétur, co ho tam měli na odvykačce. Domnívají se, že se vydal sem do Ísafjörðuru pro matroš.“

„Proč, u všech čertů, zrovna sem?“ podívala se Hildur a nastartovala.

Městečko leželo téměř na konci silnice, která končila v pustině, takže do něj nikdo nemohl zabloudit náhodou. Sem do fjordu přijížděli jen lidé, kteří k tomu měli nějaký důvod, a z hlavního města jim cesta zabrala několik hodin.

„Péturovi jednou kvůli nějakému drobnému prohřešku zabavili na pár dní mobil. Tehdy se mu snažil dovolat na pevnou linku toho pastáku nějaký starší chlápek z Ísafjörðuru. Na odvykacím hnedka věděli, o koho jde.“

„Ale sakra. Neříkej, že šel k tomu starému prasákovi,“ odvětila Hildur a vyrazila ze dvora policejní stanice na obchvat kolem městečka. Déšť opět nabral na intenzitě, takže musela zvýšit výkon stěračů, aby vůbec viděla na cestu.

Každý, kdo žil v Ísafjörðuru déle, věděl, že na konci ulice Fjallavegur sídlí jistá pochybná existence. Osamělý, skoro sedmdesátiletý muž jménem Jón Jónsson, který za posledních dvacet let obdržel několik předvolání k soudu za držení omamných látek a nemorální chování. Ve vězení však strávil někdy kolem roku 2000 jen o něco déle než rok. Tehdy se u něj našlo půl kila hašiše. Potom se v jeho záznamech objevovaly jen samé pokuty, ačkoli prokazatelně zneužíval problémovou mládež. Sliboval jim drogy zadarmo, pokud jej budou sledovat při masturbaci. Hildur se s tak mírnými tresty nedokázala vyrovnat. Proč za hospodářskou kriminalitu padají tresty natvrdo a povinnost nahradit škodu, ale když jde o zločiny, které ubližují jiným lidem, vyvážne obviněný jen s nějakými podělanými veřejně prospěšnými pracemi?

„Naposled jsme tam přece byly v létě kvůli něčemu podobnému. To se s tím hajzlem opravdu nedá nic udělat?“ vyrazila ze sebe Hildur a sevřela volant o poznání silněji, aby si ulevila od vzteku, který v ní začal doutnat.

„No, moc ne. Ti mladí ho vyhledávají dobrovolně, protože se u něj vždycky dá sehnat fet. To, že to na ně zkouší,

buď nepřiznají, anebo se to nedaří dokázat. Kromě nějakého držení trávy nemáme v ruce nic, za co bychom ho mohli předvolat," vysvětlovala Beta, ačkoli věděla, že Hildur má samozřejmě o muži a jeho činnosti přehled.

Škodovka plynule vyjela z kruhového objezdu na silnici vedoucí kolem nemocnice a místní knihovny směrem k rodinným domům a řadovkám na úbočí hory. Fjallavegur byla nejdelší ulice v této klidné obytné čtvrti. Dlouhé bílé řadové domky pocházely z šedesátých let. Ty nejstarší dřevěné pamatovaly časy před osamostatněním Islandu.

Hildur zpomalila na třicet kilometrů v hodině a zpoza volantu pozorovala okolí. Obyvatelé městečka si cenili soukromí, takže za všemi okny do ulice viděla jen zatažené závěsy. Na některých oknech byly nalepené cedulky z místního supermarketu s otřepanými tuctovými slogany. TADY BYDLÍ ŠTĚSTÍ. DOMOV JE TAM, KDE JSOU TVÍ NEJBLIŽŠÍ. ŠTĚSTÍ, TO JE NÁDHERNÝ DOMOV. Snad v každé zahradě stál obrovský plynový gril, na kterém o víkendech příslušníci střední třídy a lidé dávající sousedům na odiv své průměrné štěstí obraceli jehněčí žebírka. Ti movitější si na zahrádky pořídili vlastní vířivky.

Šťastná ulice se stejným názvem se táhla několik kilometrů. Rodinné a řadové domy vystřídalá řídce zastavěná chatová oblast. Zvlněné horské úbočí se během desetiletí zaplnilo letními příbytky. Většinou to byly malé zahrádkářské chatky, několik mělo rozlehlé pozemky a zastřešené terasy. Tato oblast byla obydlená jenom od května do začátku listopadu kvůli lavinovému riziku, které tu hrozilo. Vysoké hory a přivaly sněhu v zimních obdobích byly velkým nebezpečím, a i malý sesuv sněhu mohl dům zcela zlikvidovat. Proto v nich bylo zakázané se zdržovat přes zimu.

Hildur s Betou se u Jóna stavovaly už mnohokrát. Jeho taktika se držela stále stejného vzorce: na internetu se seznámil s problémovými teenagery, slíbil jim drogy zdarma a nechal je u sebe přespát. Na oplátku se před nimi obnažoval, uspokojoval se přitom a osahával je. Mnozí náctiletí bojující se závislostmi u něj hledali nejen fet, ale i azyl, protože neměli nikoho, ke komu by se mohli uchýlit.

Hildur zastavila u krajnice poblíž malé dřevěné chatky. Nátěr byl značně oprýskaný a přes hrany okapů přetékala po celé délce zdi voda. Zdálo se, že je už dlouho nikdo nečistil.

Otevřela zrezivělou branku a společně s Betou vystoupila po schodech ke dveřím. Beta se ujala vedení a pravačkou na ně zaklepala. Nikdo neotevíral. Zabušila znovu, tentokrát silněji. Žádná odpověď.

„Svíí v kuchyni a to jeho staré suzuki stojí támhle u silnice. Ten chlap nikdy nikam nechodí pěšky. Určitě je doma,“ konstatovala Hildur.

Všimla si, že jedno z oken v přízemí je otevřené, a prostrčila jím hlavu dovnitř.

„Otevři dveře! Tady je policie. Víme, že jsi doma a že nejsi sám. Buď okamžitě otevřeš, nebo ti odtáhneme auto. Má přece propadlý techničák, že?“ zahulákala a tloukla přitom do skla.

Občas se chovala jako pastevec shánějící ovce z hor, který mává rukama a křičí až do ochraptění. Jen tak lze přimět stádo, aby běželo požadovaným směrem. Avšak při jednání s lidmi by možná stálo za to použít krapet více taktu. Hildur se ucházela o práci vyšetřovatelky, protože se upřímně řečeno nevyžívala v neustálém setkávání se spoluobčany. Povinnou hlídkovou činnost v prvních letech policejní

kariéry snášela jen se sebezapřením. Nutit desítky osob foukat do alkohol testeru, provádět výslechy a zatýkat podezřelé jí lezlo na nervy.

Za chvíli se uvnitř chatky ozval šramot a dveře se s vrzáním otevřely. Za nimi stál proplešatělý muž v ošuntělém oblečení a s polekaným výrazem v obličeji. Na čele se mu táhla nepřehlédnutelná velká jizva. Říkalo se, že k ní přišel v dětství, když narazil do výlohy pekařství. Červená košile přinejmenším půl roku neviděla vodu a modré džíny byly samá díra. Policistky udeřil do nosu zatuchlý pach valící se z obydlí.

„*Jæja*, Jóne,“ spustila Hildur. *Jæja* byl místní výraz, jehož význam záležel na situaci. Momentálně slovo znamenalo: *žádné vytáčky a rovnou k věci*. „Máme důvodné podezření, že jistý Pétur, který je na útěku z Reykjavíku, je tady u tebe,“ pokračovala a snažila se nakouknout Jónovi přes rameno do potemnělého interiéru. „Tu odtahovku budeme muset tak jako tak zavolat,“ dodala a pokynula hlavou k zaparkovanému suzuki. Následně se Jónovi přísně zahleděla do očí.

Stařík si promnul zpocenou lysinu a bezradně se rozhlédl kolem sebe. Po zjizveném čele mu stekla kapička potu. Podíval se přes policistky na dvorek, jako by se chtěl přesvědčit, že jeho vůz ještě stále stojí na svém místě. Potom si povzdychl na znamení, že se vzdává.

„Kluk je támhle v obýváku. Ale nikdo ho tu nedrží. Přišel sem sám od sebe a nechce odejít.“

„Jasně. Jako ti všichni ostatní, co?“ odsekla Hildur a požádala ho, aby poodstoupil. „Je uvnitř ještě někdo?“

„Ne, není. Ale tu káru mi pro nic za nic neseberete, že ne?“

Beta s ním zůstala na zápraží, zatímco Hildur vstoupila do neuklizené předsíně. Na konci chodby vlevo se nacházela

malá ložnice, vpravo obývací pokoj. Hildur do něj nakoukla úzkým průchodem. Ve starém křesle pochrupoval asi patnáctiletý chlapec, jehož vzhled odpovídal popisu zaslanému sociální službou. Štíhlý, tmavé vlasy, černý oděv, piercing v nose a brýle. Hildur k němu přistoupila, zlehka mu položila ruku na rameno a zatřásla jím.

„Budíček! Můžeš vstát?“ snažila se mladíka probudit. Ten něco nesrozumitelného zamumlal, ale zdálo se, že stále není dostatečně probuzený.

„No tak, vzbud' se,“ zkusila to znovu o něco silnějším hlasem a lehce ho plácla po tváři.

Procitl z dřímoty a otevřel oči.

„Co to, sakra?!“ vykřikl polekaně.

„Jen klid, jen klid. Jsem Hildur Rúnarsdóttir, policie Ísafjörður. Přišla jsem tě s kolegyní odsud odvézt, protože nám volali ze sociálky. Jsi v pořádku? Udělal ti Jón něco?“

Hildur z jeho zamlženého pohledu a nasládlého pachu poznala, že je pod vlivem. Domněnku potvrdil prázdný bong na konferenčním stolku.

„Jenom jsem tu chvilku odpočíval,“ zamručel.

„Ublížil ti?“ chtěla vědět Hildur.

„Ne, ne. Jak už jsem řekl, jen jsem odpočíval.“

Prohlížela si ho, na pohled působil v pořádku. Žádné známky násilí nebyly vidět a byl oblečený. Vystrkala ho před dům a zamířila s ním k autu. Beta ze svinčíku na stole sebrala sáček s tmavě zelenou hrudkou hašiše a následovala je.

„Takže bourák mi necháte?“ zavolal za nimi Jón ze zápraží.

„Prozatím ano. Ale hnedka s ním jed' na technickou,“ odpověděla Hildur a nemohla se udržet, aby nepokračovala: „Jestli sem ještě jednou nalákaš nějaký děcko, vlastníma rukama ti to auto rozmlátím na cucky a naházím na

různých místech do moře,“ zakřičela a pokynula Péturovi, aby se posadil na zadní sedadlo.

Obešla vůz k místu řidiče. Jón ještě něco ve dveřích zahudral, ale už mu nevěnovala pozornost.

„Víš co, Beto, někdy si nejsem úplně jistá, jestli pracujeme jako poldové, nebo popeláři,“ povzdechla si a připoutala se. „Tohle je jako nějaká zatracená recyklace. Myslíš si, že si můžeš něco odškrtnout ze seznamu dne, ale další směnu to máš zase před sebou.“

Beta vedle ní souhlasně přikývla.

„Na týhle adrese určitě nejsme naposledy. Co myslíš, kam se přesune v listopadu, až se to tady na zimu zavře?“

„No, to naštěstí není na prvním místě seznamu věcí, co mě zajímají,“ odvětila Hildur a zamířila do centra.

Jón samozřejmě dostane další předvolání k výsledku kvůli držení omamných látek, ale ani to mu nevynese víc než nanejvýš nějakou pokutu.

„Mohla bys ho vyslechnout s tím Finem. Má dorazit zítra odpoledne,“ navrhla Beta.

„Jakže se jmenuje?“ zeptala se Hildur.

„Jakob. Připadal mi schopný. I když musím přiznat, že vůbec nechápu, proč by někdo chtěl na stáž do tak malého města, když mohl stejně dobře sbírat zkušenosti třeba v Oslu nebo Kodani,“ opáčila Beta a pohlédla přes zrcátko na zadní sedadlo. „A tebe, mladý muži, nejdřív necháme otestovat na drogy a pak pomažeš zpátky na odvykačku. Sociální služba tě odveze na jih, až s tebou budeme hotoví,“ oznámila pasažérovi a zakřenila se.

Pétur se na ni netečně zadíval a ukázal jí prostředníček.

Počet případů zneužívání drog mladistvými na Islandu podle statistik posledních dvacet let klesal. Mladí, kteří se dostali do potíží, však byli kapitola sama o sobě. Míchali

různé substance a přes internet si mohli objednat, co se namanulo. Problémy se jen kupily a opakovaly. Na druhé straně, počet zařízení, kde by se závislým z řad mladistvých dostalo potřebné péče, se radikálně snížil. Ústavy se rušily, protože na ně nebyly peníze. Bylo téměř nemožné sehnat místo v léčebně pro každého, kdo potřeboval odbornou pomoc. Navíc část těch, kterým se podařilo péči zajistit, nespolupracovala. Léčebnám chyběl personál, který by na všechny klienty čtyřadvacet hodin denně dohlížel.

„Bylo by fajn, kdybys v tom ústavu zůstal. Mohl by sis tak dát život do pořádku. Cesta, po který ses vydal, totiž nebude žádná procházka růžovým sadem,“ poznamenala Beta.

„Je mi to buřt,“ ozvalo se zezadu.

Beta si povzdechla a zadívala se z okna.

Venku stále pršelo.

KAPITOLA 4

Po směně Hildur vynesla kolo ze sklepní kóje a nasadila si přílbu. Kola se tu nenechávala ve sklepě proto, že by se majitelé báli, že o ně přijdou, ale kvůli počasí. V malých městech jako Ísafjörður by se kolo nikdo ukrást neodvážil, protože zloděj by byl nejpozději druhý den dopaden. Klíčky od auta zůstávaly v zapalování a dveře domů se nezamykaly. Místní zkrátka věřili, že se nic mimořádného nemůže stát, protože každý zná každého a jeden o druhém ví. Nebezpečí představoval vítr od moře, ne soused.

Pozdní podzim s sebou přinášel hodně dešťů a víchř nabýval na síle. Severák vanoucí od Atlantiku by po ulici prohnal i seberobustnější horské kolo a taková mela by měla horší následky než jen nějakou tu rozbitou odrazku. S blížícím se létem se bouře stávaly méně častými. Sníh a led obvykle roztály do poloviny května. Tehdy se začala kola vynášet ze sklepů a lidé se je odvažovali nechávat přes noc na dvoře.

Hildur měla prostorný třípokojový byt s balkónem v dřevěném domě přímo ve starém centru městečka nedaleko policejní stanice. V druhé části domu bydlel Freysi Gunnarsson.

Freysi byl svobodný třicátník, učitel tělocviku. Dokázal s přehledem uběhnout maraton v čase pod čtyři hodiny a kouřil jednu cigaretu za druhou. Hildur se sem přestěhovala před pár lety a postupem času se s Freysim sblížila.

Nejdříve si spolu zašli sem tam zaběhat. Trénink pokračoval společným strečinkem v obývacím pokoji jednoho či druhého z nich a z obýváku to měli už jen kousek do ložnice. Setkávali se pravidelně, ale nedalo se o nich říct, že by tvořili pár.

Hildur si po první společně strávené noci oddychla, když se jí Freysi svěřil, že mu partnerské vztahy nic neříkají. Přesně v to doufala. Občasná společnost bez závazků, sdíleného bankovního účtu a povinnosti cokoli vysvětlovat. Freysi bydlel ve stejném domě, takže cesta od jedných dveří ke druhým nezabrala příliš času. A ačkoli se stýkali vřdycky jen u sebe doma, domnívali se, že o vztahu policistky a učitele tělocviku vědí v městečku všichni. *Jen ať si šuškejí*, pomyslela si Hildur a obrátila kolo směrem, kterým se chtěla vydat.

Všimla si Freysiho pokuřujícího před domem a zamávala mu.

„Nazdárek. Jak to dneska jde?“ zeptal se jí, típl cigaretu a odnesl nedopalek do společné popelnice na dvorku.

„Snažím se zapomenout na těžký den v práci, takže vyrazím k tetě na večeři.“

„Chtěl jsem tě pozvat na běhání, ale zapomněl jsem, že je dneska pondělí,“ řekl Freysi a věnoval jí klukovský úsměv. Na tváři se mu objevily hluboké dolíčky.

„No jo, volání tetiných jelítek se ozývá vřdycky v pondělí. Můžeme něco podniknout koncem týdne,“ navrhl a nasedla na kolo.

Freysi za ní hvízdal. Ohlédla se, usmála se na něj a šlápla do pedálů.

Vyrazila po stezce pro chodce a cyklisty vinoucí se podél břehu fjordu. V nejhlubší části zálivu pár kilometrů od centra stála ísafjörðurská nová obytná čtvrť, kde si teta nechala postavit prostorný rodinný dům s krásnou zelení okolo.

Zbrusu nové předměstí Hildur nelákalo. Raději bydlela poblíž svého pracoviště. Budovy ve starém centru městečka byly menší a dvorky mezi nimi stísněnější, ale staré dřevěné stavby vytvářely příjemnou vesnickou atmosféru a člověk nemusel chodit nikam daleko, když potřeboval cokoli zařídit.

Zvedla pravou ruku a zabočila z cyklostezky mezi rodinné domy. Tinna Atladóttir, před pár lety penzionovaná učitelka zpěvu, trávila většinu svého času doma a věnovala se ručním pracím a poslechu audioknih. Hildur věděla, že tetě život dál od centra mezi rozlehlými zahradami svědčí.

Nezazvonila ani nezaklepala. Ze starého zvyku zkrátka vešla přímo dovnitř. Tinna ji slyšela přicházet a už na nětež čekala v předsíni a pevně ji objala.

„Ráda tě zase vidím. Promiň, že jdu trochu pozdě. Musela jsem zůstat v práci přesčas,“ omlouvala se Hildur.

„Minuta sem, minuta tam,“ odvětila Tinna a dvakrát Hildur políbila na pravou tvář. Na Islandu bylo zvykem vítat blízké polibkem na líci. Tinna nicméně dávala místo jednoho hned dva. A nespokojila se jen tak s nějakým lehkým dotykem, ale vždycky hostovi vlepila několik pořádných mokrých pus.

Hildur ji následovala do prostorné světlé kuchyně a posadila se u kuchyňského ostrůvku. Tinna zamíchala omáčku bublající na sporáku.

Ve vzduchu se vznášela vůně chutného jídla. Hildur na chvíli zavřela oči a čekala, až se jí v končetinách rozlije příjemná únava. Na okamžik se cítila šťastná. Užívala si tato pravidelná každotýdenní setkání s tetou. Když jí zemřeli rodiče, nebyla Hildur ještě plnoletá, a tak se nastěhovala k Tinně, sestře svojí matky. Měla i druhou tetu, ale ta žila na Faerských ostrovech a neměly spolu tak blízký vztah. Naproti tomu s Tinnou si blízké byly. Když Hildur studovala

v Reykjavíku, udržovaly úzký kontakt a telefonicky spolu alespoň jednou denně mluvily. Když se Hildur před deseti lety do rodného fjordu vrátila, jejich vztah se ještě prohloubil. Tinna byla jediná žijící blízká příbuzná Hildur, se kterou měla kontakt. Představovaly poslední členky rodiny.

Tinna připravila neteři oblíbené jídlo: na másle smažený *slátur* čili tučné jelítko z ovčích vnitřností, k tomu bešamelovou omáčku a vařené brambory. Zkušenými pohyby přenesla hrnce na stůl a poprosila Hildur, aby oběma naložila na talíř pořádný kus jelita a hodně brambor a celé to pěkně zalila krásně hustou omáčkou.

Hildur se zakousla do šedohnědého jelítka a vychutnávala si jeho slanou chuť. Tuk jí vytekl mezi zuby na rty. Utřela si koutky ubrouskem.

„To je taková dobrota,“ řekla s plnými ústy.

Do křupava osmažená zabíjačková pochoutka v sobě nesla chuť dětství. Když byla Hildur malá, patřil *slátur* mezi nejběžnější každodenní jídla. Doma se večerelo pokaždé v sedm hodin. Jakmile začaly večerní zprávy v rádiu, Hildur a sestřičky se vrátily zvenku s červenými tvářemi a vlasy rozčuchanými větrem a usadily se na dřevěnou lavici ke kuchyňskému stolu. Maminka položila hrnec na stůl vedle žitného chleba a sedla si naproti dcerkám po boku tatínka. Nejlepší bývala jelítka, která připravoval sám táta vždycky po podzimní zabíjačce ovčí. Dnes už takové pokrmy nikdo sám nevyráběl. Teď se kupovaly vakuované u řeznického pultu v supermarketu.

„Dítě moje, zdáš se mi nějaká zvadlá. Jak se doopravdy máš?“ zeptala se Tinna.

„Úplně normálně. Jenom jsem měla v práci náročný den.“

„No jo. Ale co jinak? Víím, že tohle roční období je pro tebe těžké. Vždycky bylo.“ Tinna se na okamžik odmlčela

a potom dodala: „Už to za chvíli bude pětadvacet let, co holky zmizely.“

Hildur sebou trhla. Teta měla pravdu. Pozdní podzim pokaždé nesla těžce. Pamatovala si na to, jak se mladší sestry ztratily, ale neměla chuť si o tom teď povídat. Vzpomínala si na vyděšené telefonáty sousedům, vychladlé lívanečky na hnědém podnosu a na policisty, kteří přišli, ale neměli jim co říct.

„Tinno, zrovna teď o tom nedokážu mluvit,“ odvětila Hildur s prosbou v hlase.

Povídat si o tom ničemu nepomůže, to Hildur ze zkušenosti věděla. Staré události jí s největší silou vytanuly na mysli právě ke konci podzimu a mluvení jako by zostřovalo část vzpomínek, a tím je činilo bolestnějšími než předtím. Nevnášelo to však do událostí více světla, ani jí nepomáhalo se rozpomenout úplně na všechno, co se tehdy na podzim odehrálo. Proto to ničemu neprospívalo. Jenom to zhoršovalo už tak špatný pocit, který ji občas přepadl.

Usadil se v Hildur už v dětství a ani si nepamatovala život bez něj. Mnohdy se cítila být v nesprávný čas na nesprávném místě. Až moc často toho věděla příliš, ale přesto ne dost. Mnohokrát se ocitala všude, ale zároveň nikde. Kousek jí samé kdesi uvnitř nezapadal mezi ostatní a narušoval tím rovnováhu.

Hildur byla o několik let starší než její sestřičky a v ten den, kdy se po nich slehla zem, se cítila neobyčejně zle už od rána. Nedokázala se ani zvednout z postele, natož s batohem na zádech nastoupit do školního autobusu. Když Rósa s Björk vyrazily do školy, zůstala doma. Kdyby jela s nimi, možná by tehdy nezmizely. Už jako desetiletá si tuhle možnost uvědomovala a od té doby ji to tížilo. Každý rok v tuhle dobu mezi říjnem a listopadem deprimující pocit jen nabýval na intenzitě.

Spolkla poslední kousek jelítka, zapila ho domácím pivem a podívala se ven. Kdyby se ještě nestmívalo, viděla by horu a protilavinové valy zbudované na jejím úpatí, aby chránily městečko. Chabý lidský pokus dostat pod kontrolu něco neovladatelného.

Tinna položila dlaň na neterinu ruku a obrátila se k ní.

„Dědictví Hrafninniny je těžké nést. Vstoupilo do tebe, ačkoli sis ho nevybrala.“

Teď teprve teta nakousla téma, které Hildur nesnášela. Myslela to dobře, ale nechápala, že svými slovy tíživou situaci jen zhoršuje. Hildur neměla sílu poslouchat výklad o rodinném dědictví.

„No jo. Ale teď se mi o tomhle nechce mluvit.“

Tinna ji poplácala po ruce a pobídla ji, ať si ještě přidá.

Tinnina *amma* neboli babička Hrafninnina bývala svého času nejslavnější islandská věštkyň. Viděla všechno, hovořila k přírodě a příroda hovořila k ní. Mnozí Islandané za ní cestovali do Álftafjörðuru čili Labutího fjordu ze značné dálky, aby ji požádali o radu. Teď se mluvení s elfy považovalo za psychickou poruchu, ale tehdy jej lidé pokládali za něco zcela normálního. Dnes se místo toho ptali analytiků v tmavých oblecích, jaký bude příští rok. A tihle prognostici nebydleli v Labutím fjordu, ale v Reykjavíku ve vilách s výhledem na moře.

Stará lidová moudrost tvrdila, že se dar vidění přenáší z generace na generaci, ale nedědí ho automaticky každý. Podle Tinny přeskočily Hrafninniny věstecké schopnosti několik pokolení a obdařily Hildur.

Za těch několik pokolení však dar zeslábl. Hildur o budoucnosti nedokázala říct nic konkrétního. Pouze vycítila, když se mělo stát něco zlého, ale nic o tom co, kde a kdy. Onen tíživý pocit sílil, jak se nebezpečí blížilo, ale Hildur

nevěděla, odkud se bere, a proto nemohla nijak reagovat. Předtucha udeřila obzvlášť silně jednoho zimního rána před pětadvaceti lety, kdy hustě sněžilo.

Když Hildur dospívala, přišla Tinna s vysvětlením, že její úzkosti jsou důsledkem daru vidění, ale Hildur si nebyla jistá, zda tomu má věřit. Nevěřila v neposkrvrněné počty ani tomu, že by žena měla být podřízená mužům, takže z církve vystoupila hned, jakmile dosáhla plnoletosti.

Hildur stále hleděla z okna do černočerné tmy. Z televize v obýváku slyšela pořad o interiérovém designu. Tinna vstala, aby sklidila nádobí ze stolu, a Hildur objala.

„Jsi kost a kůže, za chvíli budeš vypadat jako vyhladovělý lední medvěd. Doufám, že víš, že jíst se musí i jindy než v pondělí,“ poznamenala ustaraně a vytáhla z lednice moučník. Ovocný salát se šlehačkou a tučným jogurtem.

„Chuť jíst mám pořád, tetičko. Ale dost často chodím trénovat,“ odpověděla Hildur a rozhodla se změnit téma hovoru. „Od zítřka budu mít nového kolegu, policistu z Finska. Přiletí odpoledním letadlem. Máme nedostatek pracovních sil, takže se tu objevil jako na zavalanou. Budeme partáci.“

„Tak mu potom nezapomeň říct, že si povídáš s elfy, kteří ti ukazují budoucnost. Cizinci tyhle věci zbožňují,“ opáčila Tinna a rošťácky se zasmála.

„Jo, to mu určitě budu vyprávět. A doporučím mu, ať si dá fermentované žraločí maso. Chutnou tradiční pochoutku, kterou tady na Islandu baštíme všichni,“ navázala Hildur a rozesmála se.

Ve dveřích ji Tinna dlouze objala a vložila jí do ruky modrou plastovou krabičku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Hildur**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.